

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: J. V.
bytem H.
zastoupený advokátem JUDr. Lubomírem Müllerem
sídlem Praha 5, Symfonická 1496/9

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 2.8.2018, č.j. MV-21590-7/SO-2018

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 2.8.2018, kterým zamítl rozklad žalobce proti výroku II. rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru sociálního zabezpečení, ze dne 10.5.2018, č.j. OSZ-77557-8/M-Ni-2018, kterým podle § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., o poskytnutí jednorázového příspěvku ke zmírnění některých křivd

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

způsobených komunistickým režimem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 135/2009 Sb.“), nebyl přiznán jednorázový příspěvek žalobci.

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že byl za minulého režimu čtyřikrát soudně trestán pro své náboženské vyznání, nakonec po mnoha potížích (nedostupnost původních spisů, rozporné záznamy, sporná právní úprava atd.) dosáhl úplné rehabilitace ve všech čtyřech případech, ale stalo se tak až v roce 2015. Potom dne 26.11.2017 na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1.11.2017, č.j. 9 As 166/2017-47, požádal žalobce o přiznání jednorázové částky podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 22.12.2017 přiznalo žalobci jednorázovou částku, avšak pouze za jedno období jeho věznění od 3.1.1971 do 3.6.1971, za zbývajících období jeho žádost zamítlo. O podaném rozkladu rozhodl ministr vnitra, který výrok II. zrušil a věc vrátil ministerstvu, které znovu rozhodlo dne 10.5.2018 a přiznalo jednorázovou částku i za období od 22.1.1976 do 22.7.1978 a nepřiznalo za období od 22.12.1972 do 22.12.1973 a od 18.3.1974 do 18.9.1974. O podaném rozkladu rozhodl opět ministr, tentokrát tak, že rozklad zamítl s tím, že citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu na danou věc nedopadá.

3. Žalobce je ale přesvědčen, že je třeba zohlednit mimořádné okolnosti i pro případy žalobcova věznění za zamítnutá období, neboť

1/ žalobce nemohl postupovat podle § 2 ani podle § 4 zákona č. 119/1990 Sb.,

2/ Vězeňská služba ČR v roce 2002 popřela dobu žalobcova věznění od 18.3.1974 do 18.9.1974 (ke změně došlo, až když **28.5.2014** archiv Sboru vězeňské a justiční stráže dobu a důvod věznění potvrdil),

3/ žalobcovy návrhy v obdobných věcech z března 2011 nebyly dlouhou dobu projednány (první příznivé rozhodnutí bylo doručeno až 22.1.2014),

4/ ještě v roce 2014 pokládal Okresní soud Louny návrh za neprojednatelný pro neexistenci podkladů,

5/ návrhům na soudní rehabilitaci bylo vyhověno až 25.3.2015,

6/ žalobce požádal o jednorázovou částku podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb. bezprostředně poté, co Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1.11.2017 ve věci J. H. potvrdil, že lze vyhovět i žádosti podané po 31.12.2011.

Z výše uvedeného dle žalobce vyplývá, že není pravdou, že se žalobce o svoji rehabilitaci včas nezajímal, a to již z toho důvodu, že v jiných rehabilitačních kauzách byla žalobci jednorázová částka podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb. přiznána.

4. Žalobce pak poukázal na judikaturu Ústavního soudu ČR, ke které je nutno dle žalobce přihlídnout při aplikaci předpisů, které směřují k nápravě křivd způsobených za minulého režimu.
5. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí s tím, že v případě žalobce nebyl shledán právní důvod k přiznání jednorázového příspěvku podle nařízení vlády za dvě období věznění, neboť žalobce ve lhůtě k 31.12.2011 neučinil nezbytné kroky k podání návrhu na uznání jeho účasti na soudní rehabilitaci za tyto doby věznění. Žalobce žádost o poskytnutí jednorázového příspěvku podal dne 27.11.2017, k žádosti současně uvedl, že žádá o prominutí lhůty k podání žádosti, a to právě s odkazem na výše citovaný rozsudek.

Žalovaný odkázal na § 2 odst. 1 nařízení vlády s tím, že žádost bylo možné podat nejpozději do 31.12.2011, jinak nárok na výplatu příspěvku zanikl. Tato lhůta je prekluzivní. Současně pak citoval z daného rozsudku 9 As 166/2016, ve kterém Nejvyšší správní soud uzavřel, že si je vědom, že pravomoc nepřihlédnout k podzákonnému právnímu předpisu, jenž je rozporný s ústavní zásadou principu rovnosti, nemá sám žalovaný, a proto nemohl bez zásahu soudu závěr o neaplikaci tohoto ustanovení učinit sám. Žalovaný zdůraznil, že žalobce na rozdíl od J. H. nepodnikl před uplynutím lhůty pro podání žádosti, tj. do 31.12.2011, žádné relevantní kroky směřující k soudní rehabilitaci za druhou a třetí dobu věznění. Podané návrhy, které podal dne 16.3.2011 u Okresního soudu v Lounech se týkaly první a čtvrté doby věznění, s tím, že další návrhy podal v návaznosti na výsledky těchto řízení. Právní kroky činěné žalobcem a týkající se druhé a třetí doby věznění byly započaty až v letech 2013, resp. 2014, tedy po marném uplynutí prekluzivní lhůty. Žalovaný zdůraznil, že ust. § 2 odst. 4 nařízení vlády je natolik jasné, že nepřipouští jiný než gramatický výklad. Žalovaný je povinen podle tohoto ustanovení postupovat a nedisponuje v dané věci diskreční pravomocí, natož pravomocí, která je dána Ústavnímu soudu, který může za určitých okolností odhlédnout od znění zákona tak, aby byl jeho účel realizován. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

6. Žalobce v zaslané replice k vyjádření žalovaného uvedl, že měl zájem na tom, aby byl rehabilitován ve všech případech, ale bylo to spojeno s mnoha obtížemi. Přitom odkázal na popis těchto obtíží uvedených v žalobě, které však žalovaný zcela pomíjí. S ohledem na vyjádření žalovaného navrhl, aby soud pravomoc nepřihlédnout k podzákonnému právnímu předpisu využil tak, jak to obdobně učinil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku 9 As 166/2016.
7. Městský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť s tímto postupem oba účastníci řízení výslovně souhlasili.
8. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud, že žalobce podal dne 27.11.2017 u správního orgánu I. stupně žádost o poskytnutí jednorázového příspěvku ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem podle § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb. za dobu nezákonného zbavení osobní svobody v obdobích od 3.1.1971 do 3.6.1971 (první období), od 22.12.1972 do 22.12.1973 (druhé období), od 18.3.1974 do 18.9.1974 (třetí období) a od 22.1.1976 do 22.7.1978 (čtvrté období). V rámci této žádosti požádal žalobce o prominutí zmeškání lhůty pro uplatnění nároku na poskytnutí jednorázového příspěvku, a to s odkazem na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu 9 As 166/2016, neboť rehabilitace dosáhl až po uplynutí této lhůty, tj. po 31.12.2011.
9. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 22.12.2017, č.j. OSZ-77557/M-Ni-2017, výrokem I. podle ust. § 1 odst. 1 a 4 nařízení vlády přiznal žalobci jednorázový příspěvek ve výši 10 800 Kč za dobu nezákonného zbavení osobní svobody od 3.1.1971 do 3.6.1971. Výrokem II. nebyl žalobci přiznán jednorázový příspěvek za nezákonné zbavení osobní svobody v dalších třech obdobích. O rozkladu podaném proti výroku II. rozhodl ministr vnitra dne 29.3.2018 rozhodnutím č.j. MV 21590-4/SO-2018, kterým předmětné rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání, neboť v otázce přiznání jednorázového příspěvku za zbavení osobní svobody žalobce ve čtvrtém období shledal porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu.

10. Správní orgán I. stupně znovu rozhodl znovu dne 10.5.2018 pod č.j. OSZ-77557-8/M-Ni-2018 a výrokem I. přiznal žalobci jednorázový příplatek ve výši 55 800 Kč za zbavení osobní svobody ve čtvrtém období a výrokem II. tohoto rozhodnutí nepřiznal jednorázový příspěvek za ostatní období.
11. O podaném rozkladu proti tomuto rozhodnutí rozhodl ministr vnitra žalobou napadeným rozhodnutím, kterým rozklad zamítl, když se ztotožnil se závěrem prvostupňového správního orgánu, že se ve dvou případech uvěznění účastníka řízení jednalo o skutkově obdobné případy jako v případě uvedeném v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 9As 166/2016, neboť v těchto případech žalobce návrhy na soudní rehabilitaci podal v době, kdy mohl očekávat rozhodnutí ve věci ještě před uplynutím zákonem stanovené prekluzivní lhůty. S ohledem na uvedenou judikaturu by trvání na dodržení prekluzivní lhůty stanovené v § 2 odst. 1 nařízení vlády v tomto případě založilo neodůvodněnou nerovnost ve srovnání s dalšími žadateli o poskytnutí jednorázového příspěvku, neboť žalobce v dostatečném předstihu před 31.12.2011 učinil relevantní kroky k dosažení nároku na jednorázové příspěvky ve smyslu § 1 odst. 1 nařízení vlády a nebylo jeho chybou, že soud v jeho případě nevydal rozhodnutí ještě před 31.12.2011. Shodl se s prvostupňovým orgánem v tom, že pokud jde o druhá dvě období, účastník řízení podal žádost dne 27.11.2017, tedy až po uplynutí lhůty stanovené v § 2 odst. 1 nařízení vlády. V tomto případě se jedná o lhůtu prekluzivní a žalobce před jejím uplynutím neprovedl žádné relevantní kroky k dosažení rehabilitace účastníka řízení. Nejedná se tedy o případy obdobné případu vedenému v citovaném rozsudku. Ze spisového materiálu vyplývá, že účastník řízení provedl první kroky k rehabilitaci jeho osoby až v roce 2014. Z citovaného rozsudku ale v žádném případě dle žalovaného nevyplývá, že každý, kdo byl rehabilitován až po uplynutí prekluzivní lhůty, má právo na jednorázový příspěvek, ale naopak že takové právo mají žadatelé, kteří z objektivních důvodů, jako jsou průtahy v řízení před soudy rozhodujícími o rehabilitaci, nestihli o jednorázový příspěvek požádat do 31.12.2011. Žalovaný připouští, že rozsudek Nejvyššího správního soudu nevylučuje možnost podání žádosti i po uplynutí stanovené lhůty, nicméně nejedná se o nárok platný ve všech případech a za všech okolností.
12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.r.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle ust. § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb. „*státní občané České republiky, kterým byl přiznán nárok na odškodnění podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, a dále státní občané České republiky, kterým byl přiznán nárok na odškodnění za nezákonné zbavení osobní svobody v době od 25. února 1948 do 29. prosince 1989 podle jiných právních předpisů¹⁾, mají nárok na poskytnutí jednorázového příspěvku jako náhrady mzdy za dovolenou, na kterou by jim vznikl nárok, pokud by byli v řádném pracovním poměru (dále jen „příspěvek“).*“
14. Podle ust. § 2 odst. 1 nařízení vlády „*nároku na výplatu příspěvku rozhoduje Ministerstvo vnitra na základě písemné žádosti osoby uvedené v § 1 odst. 1, která k žádosti připojí doklady osvědčující její nárok. Žádost lze podat nejpozději do 31. prosince 2011, jinak nárok na výplatu příspěvku zaniká.*“

15. Mezi stranami není sporu o to, že žalobce podal tuto žádost dne 26.11.2017, tedy až po uplynutí zákonné lhůty. Žalobce je přesvědčen o tom, že mu odškodnění mělo být přiznáno navzdory doslovnému znění nařízení vlády, neboť svou žádost podal po předchozích obtížích bezprostředně po té, co Nejvyšší správní soud vydal dne 1.11.2017 rozsudek č.j. 9 As 166/2017 – 47 ve věci J. H.
16. V projednávané věci je tedy sporné, zda žalobci mohl či nemohl vzniknout nárok na příspěvek za dobu nezákonného zbavení osobní svobody podle § 1 odst. 1 nařízení č. 135/2009 Sb. také za období od 22.12.1972 do 22.12.1973 a od 18.3.1974 do 18.9.1974, když žalobce podal žádost o jednorázový příspěvek až po lhůtě uvedené v § 2 odst. 1 stejného nařízení, a to za situace, kdy v těchto věcech návrhy na soudní rehabilitaci před uplynutím této lhůty vůbec nepodal.
17. Žalobce sám uvedl, že podal dne 16.3.2011 pouze dva návrhy na soudní rehabilitaci, a to za období od 3.1.1971 do 3.6.1971 a 22.1.1976 do 22.7.1978. Jako důvod, pro který návrhy za další dvě období nepodal, uvedl v rozkladu proti rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru sociálního zabezpečení ze dne 22.12.2017, č.j. OSZ-77557/M-Ni-2017, že pokud by těmto dalším návrhům nebylo vyhověno, hrozila by mu povinnost hradit náklady soudního řízení a také náklady obhajoby. Rozhodl se proto, že další dva návrhy podá až v návaznosti na výsledky těchto řízení.
18. Soud při posouzení důvodnosti podané žaloby vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1.11.2017, č.j. 9 As 166/2016 – 47, na jehož odůvodnění odkazují jak žalobce v podané žalobě, tak žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí, i ministr vnitra v napadeném rozhodnutí.
19. Městský soud považuje za nutné zdůraznit, že žalovaný po té, co znovu rozhodoval o žádosti žalobce po zrušení předchozího rozhodnutí ministrem vnitra, plně aplikoval tento rozsudek Nejvyššího správního soudu, ale pouze ve vztahu k období nezákonného zbavení osobní svobody od 22.1.1976 do 22.7.1978. Ve vztahu ke zbývajícím dvěma obdobími dospěl k závěru, že se jedná o jinou situaci, na kterou rozsudek Nejvyššího správního soudu aplikovat nelze.
20. Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku výslovně uvedl, že aby žadateli „vzniklo právo na jednorázový příspěvek dle § 1 odst. 1 nařízení č. 135/2009 Sb., musel mu být přiznán nárok na odškodnění za nezákonné zbavení osobní svobody, a pro vznik nároku na toto odškodnění mu musela být nejprve soudně uznána jeho účast na rehabilitaci. Splnění uvedených podmínek byl žadatel povinen doložit již při podání žádosti o příspěvek“.
21. Dále uvedl, že „lhůta tak, jak je stanovena v § 2 odst. 1 nařízení č. 135/2009 Sb., je v obecné rovině v souladu s ústavním pořádkem. Vláda mohla vycházet z předpokladu, že podají-li oprávněné osoby návrh na uznání jejich účasti na soudní rehabilitaci a následné odškodnění za nezákonné zbavení osobní svobody v přiměřené lhůtě, je dvouletá lhůta k podání žádosti o příspěvek dostatečná. Požadavku, aby v přiměřené lhůtě oprávněné osoby podaly žádost a učinily i související nezbytné kroky, nelze nic vytknout. Takto stanovená lhůta však mohla v jednotlivých případech vést k situacím, že nárok na dávku nevznikl podle objektivních kritérií, ale podle toho, jak rychle bylo konkrétní osobě o jejích návrzích rozhodnuto. Ačkoli v tedy mohly dvě osoby začít činit potřebné kroky ve zcela stejný den a vyvíjet stejnou aktivitu, jedna by na nárok

dosáhla a druhá nikoliv. Takové důsledky zakládají nedůvodnou nerovnost mezi žadateli nacházejícími se na počátku právní úpravou stanoveného postupu ve zcela shodném postavení“.

22. Nejvyšší správní soud tak výslovně případnou nerovnost mezi žadateli spatřuje v tom, že ačkoli mohli dva různí žadatelé podat návrh na uznání jejich účasti na soudní rehabilitaci ve shodný den, nemohli již nijak ovlivnit, kdy o jejich návrhu soud rozhodne. A v důsledku toho pak mohla nastat situace, že jeden ze žalobců, o jehož návrhu soud rozhodl včas, lhůtu pro podání žádosti o příspěvek stihl a druhý nikoli. Taková situace ale v projednávané věci nenastala, neboť žalobce související návrhy na soudní rehabilitaci před 31.12.2011 vůbec nepodal.
23. Nejvyšší správní soud pak také uvedl, že *„pokud by perzekuovaná osoba navrhla vlastní vinou vyslovení své účasti na soudní rehabilitaci již po uplynutí dané lhůty nebo sice v jejím rámci, ale tak pozdě, že by již nebyla žádná reálná možnost, že by soud o této účasti rozhodl a následně Ministerstvo spravedlnosti rozhodlo o žádosti o odškodnění před 31. 12. 2011, nelze dospět k závěru, že by šlo o případ neodůvodněné nerovnosti. Žádná z těchto osob by totiž nebyla schopna splnit podmínky pro přiznání dané dávky. Zároveň všechny oprávněné osoby věděly, že do uvedeného data musí být zákonem stanovené podmínky doloženy a lhůta pro takové uplatnění byla přiměřená. S ohledem ke shora uvedené obecné přípustnosti a potřebnosti lhůt v právním řádu by v takovém případě nebylo možné k uvedené lhůtě nepřihlížet“.*
24. Jak již městský soud uvedl výše (bod 16) z průběhu řízení i z tvrzení žalobce vyplývá, že žalobce návrh uznání účasti žalobce na soudní rehabilitaci ve vztahu k dalším dvěma obdobím nepodal z opatrnosti, tedy na základě vlastního rozhodnutí. Žalobce sice v podané žalobě uvádí, že Vězeňská služba ČR v roce 2002 popřela dobu žalobcova věznění od 18.3.1974 do 18.9.1974 a že ke změně došlo, až když 28.5.2014 archiv Sboru vězeňské a justiční stráže dobu a důvod věznění potvrdil. Sama tato skutečnost ale dle soudu nebránila podání návrhu, na jehož základě by naopak vznikla potřeba provést další důkladné šetření. Skutečnost, že návrh na uznání účasti žalobce na soudní rehabilitaci žalobce nepodal ani za druhé nyní projednávané období, tj. od 22.12.1972 do 22.12.1973, u kterého žádné problémy s uznáním věznění netvrdí, pouze potvrzuje závěr městského soudu o tom, že návrh podat mohl, ale z vlastní vůle tak neučinil.
25. Městský soud proto dospěl k závěru, že pokud žalobce v nyní projednávané věci návrhy na soudní rehabilitaci nepodal s dostatečným předstihem před uplynutím lhůty dle § 2 odst. 1 nařízení vlády, podmínky pro přiznání dávky dle § 1 odst. 1 nařízení vlády nesplnil. Městský soud považuje za nutné zdůraznit, že dle Nejvyššího správního soudu bylo podstatné, zda žadatel podal návrh k soudu s dostatečným předstihem tak, že byla ještě reálná možnost, že by soud o této účasti rozhodl a následně Ministerstvo spravedlnosti rozhodlo o žádosti o odškodnění před 31. 12. 2011. Taková situace ale v případě nyní projednávaných žádostí nenastala, neboť žalobce v těchto věcech návrhy na soudní rehabilitaci před uplynutím zákonné lhůty vůbec nepodal.
26. Argumentace žalobce se o svoji rehabilitaci zajímal, což je patrné z toho, že v jiných rehabilitačních kauzách byla žalobci jednorázová částka podle nařízení vlády přiznána, nemůže dle soudu obstát. Jak totiž vyplývá z výše uvedené rekapitulace správního

řízení, žalobce podal žádost o příspěvek za čtyři různá období a správní orgány tak posuzovaly splnění podmínek u každého z těchto období zvlášť. Pokud v jiném řízení dospěly k závěru, že žalobce podmínky pro přiznání příspěvku splnil, nelze z toho usuzovat, že je splnil i v nyní projednávané věci, kdy prokazatelně návrh na uznání jeho účasti na soudní rehabilitaci včas nepodal.

27. Pokud žalobce uvádí, že Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku potvrdil, že „lze vyhovět i žádosti podané po 31.12.2011“, lze s tímto názorem souhlasit, ale pouze částečně, neboť je vytržen z kontextu. Jak již městský soud výše uvedl, z rozsudku Nejvyššího správního soudu skutečně vyplývá, že žádost o příspěvek bylo možné podat i po uplynutí zákonné lhůty, avšak pouze za situace, kdy jednotlivé kroky činěné žadatelem na sebe navazovaly bez zbytečného časového odkladu, s tím, že opačný případ by vedl k negaci právní jistoty. Ze správního spisu je ale patrné, že žalobce návrhy na soudní rehabilitaci, které jsou předmětem tohoto řízení, podal nikoli před uplynutím zákonné lhůty, ale až dne 22.1.2014, a žádost o přiznání jednorázového příspěvku pak podal až dne 27.11.2017. Městský soud proto i s ohledem na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že v případě žalobce nenastaly výjimečné okolnosti, za kterých by bylo možné přistoupit k prolomení stanovené lhůty.
28. Městský soud v Praze proto dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
29. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní orgán, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze ve výroku II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. srpna 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu